

προστάτης τῶν ιερῶν δικαιωμάτων τοῦ κυριάρχου λαοῦ, εὐρίσκετο πρὸ πολλῶν ὥρῶν εἰς ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ γειτωνικοῦ καπηλείου, διόπου διαφιλονεικῶν ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν εἶχεν ἐκκενώσει μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ πολλὰς φιάλας ἀκράτου οἴνου· ἡ δὲ ἔρασμια αὐτοῦ σύζυγος παρατηροῦσα τὴν ἀργοπορίαν καὶ γνωρίζουσα ἐκ πείρας, ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὡς ἀληθής συνταγματικός, κατὰ μὲν τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ καπηλεῖα ὑπερασπίζετο τὸ σύνταγμα, ἐν δὲ τῇ οἰκλῃ αὐτοῦ μετεχειρίζετο τυραννικὸν δεσποτισμὸν, δινάμει τῶν αὐτῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων, ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ὠχυρωθῇ συνταγματικῶς κατὰ τῶν ἐπαπειλουσῶν τὴν ῥάχιν αὐτῆς συζυγικῶν αὐθερεσιῶν, τὰς ὁποίας ὁ φίλατος αὐτῆς σύζυγος μετεχειρίζετο συνήθως, ὅσάκις ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ καπηλείου, ὡς ἐπίλογον τῶν περὶ συνταγματικῶν θεσμῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ θεωριῶν.

Καὶ πραγματικῶς ἡ πρόνοια αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀναγκαιοτάτη, ὅν καὶ πολλὰ ὄλιγον ἔχρησίμευσε πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ κινδύνου· διότι ὁ συνταγματικὸς ἐπιστρέψας καὶ εὑρὼν κεκλεισμένην καὶ ὠχυρωμένην τὴν θύραν, ἤρχεται νὰ κρούῃ καὶ νὰ σείῃ αὐτὴν μανιωδῶς, καὶ ἐπιτέλους ὁ μοχλὸς τοῦ κλείμρου συνετρίβη, ἡ θύρα ὑπεγύρρησε, καὶ ἡ ὅπισθεν αὐτῆς πρὸς ὠχύρωσιν τεθεῖσα πινακοθήκη, κλονισθεῖσα, ἐξέμεσε τὰ ἐν αὐτῇ πινάκια καὶ σκεύη, τὰ ὄποια διεσκορπίσθησαν εἰς θρύμματα ἐπὶ τοῦ ἁδάφους. Ὁ συνταγματικὸς τροπαιοῦχος παρεισήγαγε τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος αὐτοῦ κρατῶν ἐν τῇ γειρᾷ, ὡς σύμβολον τοῦ συντάγματος, μακρὰν καὶ ἴσχυρὰν ῥάβδον. Ἀλλ' ἡ νίκη δὲν εἶναι εἰσέστι ἐν τελής· διότι ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐνθαρρύνομένη ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ κινδύνου, καὶ περιτηροῦσα ἐπὶ τῆς φοβερᾶς φυσιογνωμίας τοῦ ἰδίου αὐτῆς συζύγου, ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπὶς πρὸς συνθηκολογίαν, ὑπερασπίζεται γενναῖος, καὶ στριῶσυσ τὰς δύο χειρας ὅπισθεν τῆς θύρας, ἀντωθεῖ αὐτὴν δὶς δόλου τοῦ βάρους τοῦ σώματος αὐτῆς κατὰ τῆς κοιλίας τοῦ ἡδη σχεδὸν εἰσελθόντος μανιώδους συζύγου.

Οἱ ἐν τῷ καπηλείῳ πρὸ ὄλιγου μετ' αὐτοῦ συμπίνοντες φίλοι, ἀκούσαντες τὰς κρυγὰς, ἔτρεξαν καὶ θεωροῦσι διὰ τοῦ παραμύρου μετὰ ἀδιαφόρου περιεργίας τὰς διαφόρους φάσεις· τῆς οἰκισκῆς ταύτης σκηνῆς ἀλλ' ἡ

εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν φαινομένη φαιδρότης δεικνύει, ὅτι δυστυχῶς οὗτοι οὐδόλως ἔχουσι σκοπὸν νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων τοῦ αὐτονόμου πολίτου.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΝ Τῇ ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΕΠΟΧΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀπὸ Ἀδαμαντίου Κοραῆ μέχρι τῆς συντάσσεως τοῦ Ἐλληνικοῦ Κράτους.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθμῶν 14, 15, 16 καὶ 18.)

ΙΟΝΙΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.

Καταστραφέντων, ὡς εἴπομεν, ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν δλῶν τῶν Σχολείων τοῦ ἔθνους, ἀνεφάνη μετ' οὐ πολὺ κατὰ θείαν πρόνοιαν ἐν Κερκύρᾳ ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία, συστήθεσα ἐν ἔτει 1824 ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Κόμητος Φριδερίκου Γιούλφορδου, μέλους τῆς Βουλῆς τῶν Ομοτίμων τῆς Ἀγγλίας.

Ο ἔνδοξος οὗτος φιλέλλην, νιὸς τοῦ περιφέρμου τῆς Ἀγγλίας προθυπουργοῦ Λόρδου Νόρθου, ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ ἐν ἔτει 1766. μαθητεύσας δὲ εἰς διαφόρους τῆς Ἀγγλίας Ἀκαδημίας μετέπολις ἐπὶ τέλους εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Οζωνίας, ὅπου λαβὼν τὸ δίπλωμα προλύτου (Doctenr) τῆς Νομικῆς, παναγκάσθη νὰ περιέλθῃ τὴν Γαλλίαν, ἵταλίαν καὶ Ἐλλάδα πρὸς ἀνάρρωσιν τῆς ἐκ τῆς διηγεικοῦς μελέτης προσβληθείσης αὐτοῦ ὑγείας.

Μεταβὰς δὲ καὶ εἰς Κέρκυραν καὶ ἐκείθεν εἰς Λευκάδα καὶ ἐπὶ τέλους εἰς Ηάκανην ἐν ἔτει 1790, εὑρεστήθη τοσοῦτον εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην γῆσσον, ὥστε διέτριψεν ἐκεὶ δύο περίπου ἔτη, ἐνεδύθη τὰ ἕγχωρια φορέματα τῶν Ηακανίσιων, καὶ κάτοχος τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐσυγήθη πολὺ εὐκό-

λως νὰ λαλῇ τὴν καθομίλουμένην ἀπλοελληνικήν (α).

Ο Κόμης Γυλφόρδος ἀναχωρήσας ἐξ Ίθακης περιπγήθη τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη. Μετὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ ἐπιθεώρησιν τῶν θυμαστῶν λειψάνων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μετέβη εἰς τὴν πλησιόχωρον στερεάν διὰ νὰ ἐπισκεψθῇ τὰ περίφημα κοινόθια τοῦ ὅρους Ἄθωγος, καὶ μετὰ ταῦτα περιῆλθε τὴν Σμύρνην, Κύπρον, Ἀλεξανδρειαν, Ἱερουσαλήμ καὶ Κωνσταντινούπολιν. Αὕτη ἡ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν περιήγησις ηὗξησε τοσοῦτον τὴν πρὸς τοὺς Ἑλληνας κλίσιν αὐτοῦ, ὃστε ἐπιστρέψας εἰς Κέρκυραν ἐνηγκαλίσθη δημοσίως τὸ δόγμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, δώσας τὴν ἔμολογίαν τῆς πίστεως αὐτοῦ καὶ βαπτισθεὶς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἐπεραγίας Θεοτόκου, τῆς παρὰ τῶν Κερκυραίων καλουμένης *Μαρδραχίρας*, ἐνώπιον τοῦ τότε ἐκτελοῦντος χρέη Μητροπολίτου Παναιδεσμωτάτου Πρωτοπαππᾶ Κερκύρας Δημητρίου Πετρετίνου, πρὸς τὸν δποῖον, ἐρωτήσαντα τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὗτος ἐζήτει νὰ δεχθῇ τὸ Ἀνατολικὸν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως δόγμα, ὁ Κόμης Γυλφόρδος ἀπήντησεν αὐτολεξεὶ «ἡ μάνη αἰτία εἶναι ἡ ἐργαλής πεποίθησίς μου τοῦ ὅτι η Ἀρατολικὴ Ἐκκλησία ἐφύλαξεν ἀπαρχλοιώτα δὲ τὰ δόγματα, δσα ἐδίδαξεν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἐλαbor δὲ τὴν πεποίθησιν ταῦτην ἀροῦ μὲθανμασμόν μου εἶδον τὰς τελετὰς τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας ἐρ τῷ Πατριαρχεῖῳ τῆς Κωνσταντινούπολεως (β).

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1818, ὅτε δ παρὰ τῆς μεγάλης Βρεττανίας εἰς τὸ ίονιον Κράτος χορηγήθεις Συνταγματικὸς Χάρτης ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Λόρδου μεγάλου Αρμοστοῦ Θωμᾶ Μαϊτλάνδου, ἐλήφθη ἐπίσης πρόνοια καὶ περὶ τῆς συστάσεως Ἀκαδημίας, κατὰ τὴν ῥητὴν διαταγὴν τοῦ 23ου ἥρθρου

(α) Ή εἰς τὸ Ἑλληνιστὶ γράψιν ἔξις τοῦ Κόμητος Γυλφόρδου ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἄλλων καὶ ἐκ τῆς αὐτογράφου ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν ἔγραψε πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1814 συστηθεῖσαν ἐπιτρίαν τῶν φιλομάθων, τῆς ὅποιας ἀνηγορεύθη πρόδρος, καὶ τὴν ὅποιαν ἐπιστολὴν καταχωροῦμεν κατωτέρω πρὸς περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν ἡλάνων.

(β) Ή ἀπάντησις αὕτη τοῦ νεορύτου εὐγενοῦς Ἀγγλου ὑπάρχει ἐν τῷ περὶ τῆς τελετῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ ῥιθέντος Πρωτοπαππᾶ συνταχθέντι ὑπομνήματι, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τοῦ Ἰατροῦ Α. Π. Βρετοῦ ἵζορκοῖς ὑπομνήμασιν.

τοῦ ἀ. κεφαλαίου τοῦ μησθέντος Συνταγματικοῦ Χάρτου· ὁ δὲ Κόμης Γυλφόρδος ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως Πρύτανις τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τὴν δποίαν διετάχθη νὰ διοργανίσῃ ἐσον τὸ δυνατὸν τάχιστα.

Καὶ δὲ μὲν Κόμης Γυλφόρδος εὐθὺς μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ἔλαβε τὰ δραστηριότερα μέτρα πρὸς σύστασιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας· ἀλλ' ὡς φύνεται ἐκ τε τῶν ἐφημερίδων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ ἐξ ἀλλων ἰστορικῶν ὑπομνημάτων, δ Λόρδος μέγας Ἀρμοστής ἀνενήγει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ παρεισέβαλε διάφορα προσκόμιατα, ἀναβάλλων ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν πραγματοποίησιν τῶν διαφόρων περὶ τούτου φηφισμάτων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Γερουσίας τοῦ Ἰονίου Κράτους. Τέλος ἀποθανόντος τὴν 4. Ιανουαρίου 1824. τοῦ Λόρδου μεγάλου Ἀρμοστοῦ Θωμᾶ Μαϊτλάνδου καὶ δικηδεχθέντος αὐτὸν τοῦ στρατηγοῦ Φριδερίκου Ἄδρυ, ἡ ἐνχρέις τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας ἐπραγματοποιήθη τὴν 17 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἡ Ἀκαδημία αὕτη συστηθεῖσα κατὰ μίμησιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων, περιείχε τέσσαρας Σχολαῖς· τὴν Θεολογικὴν, τὴν Ἐπιστημονικὴν, τὴν Ἰατρικὴν καὶ τὴν Νομικὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος διακοσίους ἔνδεκα μαθητὰς, διδαχθέντας τὰ διάφορα μαθήματα τῶν τεσσάρων τούτων Σχολῶν ὑπὸ τῶν δικτῶ αὐτῆς Καθηγητῶν.

Ο Κόμης Γυλφόρδος ἐσύστησεν ἴδιαλτερον ἐνδυμαδὶ ὅλους τοὺς μαθητὰς, Καθηγητὰς καὶ ἄξιωματικούς, τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, καὶ πρὸς τούτους σφραγίδα Ἀκαδημαϊκήν, ἐπὶ τῆς ὅποιας ὑπῆρχε χαραγμένη γλαύξ καθημένη ἐπὶ κλάδου ἔλαιας καὶ ἔχουσα ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῆς τὴν ἐπιγραφὴν Ἰόριος Ἀκαδημία. Ὁμοίως ἐφόρει καὶ αὐτὸς Ἀκαδημαϊκὴν στολὴν, ὅμοιάζουσαν τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὴν δποίαν κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ φέρῃ ὡς σύνηθες φόρεμα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Σχολιακοῦ ἔτους, πλὴν τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων, ὅτε ἐνεδύετο Εὐρωπαϊκὰ φορέματα. Κατὰ δὲ τὰς τελετὰς τῆς Ἀκαδημίας ὁ ἀρχιφρανδοῦχος ἐκράτει ἀνυψωμένην ἐνώπιον τοῦ Πρύτανεως αὐτῆς, ὡς ἐμβλημα τῆς ἀξίας αὐτοῦ, τὴν μέλαιναν Ἀκαδημαϊκὴν ῥάβδον, ἔχουσαν ἐπὶ κορυφῆς ἀργυράν γλαύκα κεχρυσωμένην.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔλειψις ταχτικῶν στοιχειοδῶν Σχο-

λείων κατὰ τὴν Ἐπτάνησον ἔφερε μέγα πρόσκομμα εἰς τοὺς μαθητὰς, μὴ δυναμένους νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς τακτικοὶ μαθηταὶ τῆς Ἀκαδημίας, δὲ Κόμης Γυῖλφόρδος ὑπεχρέως τοὺς Καθηγητὰς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας νὰ διδάσκωσιν εἰς τοὺς μέλλοντας μαθητὰς αὐτῆς τὴν ἀναγκαῖα προκαταρτικὰ μαθήματα μέχρι τῆς τακτικού σεμείου. Σχολείων, περὶ τῆς συστάσεως τῶν δοποίων ἐφρόντισε ταῦτοχρόνως.

Τὰ καθ' ὅλην τὴν Ἐπτάνησον συστηθέντα προκαταρτικὰ ταῦτα Σχολεῖα εἶχον διηρημένους τοὺς μαθητὰς αὐτῶν εἰς τρεῖς κλάσεις· ἐξ ὧν εἰς μὲν τοὺς τῆς πρώτης καὶ δευτέρης κλάσεως μαθητὰς παρεδίδοντο αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης καὶ ἡ Ἀριθμητικὴ, εἰς δὲ τοὺς τῆς τρίτης ἡ Ἑλληνικὴ, Λατινικὴ, Ἀγγλικὴ καὶ Γαλλικὴ γλώσσα, τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀλγεβρῆς καὶ τῆς Γεωμετρίας, ἡ Γεωγραφία, ἡ Στενογραφία καὶ ἡ Καλλιγραφία.

Η Ἀλληλοδιδακτικὴ ρέθιμος εἰσήγηθη δομοίως καθ' ὅλον τὸ Ἰόνιον Κράτος, καὶ εἰς τῶν Καθηγητῶν τῆς Ἀκαδημίας διετάχθη νὰ περιέλθῃ κατὰ τὰς διακοπὰς ὅλαις τὰς Ἰονίους νήσους καὶ νὰ συστήσῃ εἰς ἔκαστον χωρίον ἥντε ἐν Ἀλληλοδιδακτικὸν Σχολεῖον.

Ἄλλα κατὰ δυστυχίαν ἡ προστάτις Δύναμις τοῦ Ἰονίου Κράτους, ἡ οἵ ἐν Ἐπτανήσῳ πράκτορες αὐτῆς, ἀντέπραττον καὶ παρεμπόδιζον τὴν πρόοδον τῶν εὐγενῶν καὶ φιλανθρώπων προσπαθειῶν τοῦ μεγάλου τούτου εὐεργέτου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ή Ἰονίος βουλὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1825· κατ' εἰσήγησιν τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ εἴχεν ἐκδώσει ψήφισμα, δι' οὗ ἐπεκύρει μὲν τὸ περὶ καθιδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας διάταγμα τῆς Γερουσίας, περιώριζε δὲ τὴν ἐτήσιον διαπάνην τοῦ καταστήματος εἰς τὴν ποσότητα μόνον δεκαεξικιλιάδων διστήλων ταλλήρων. Ἐπειδὴ δὲ ως ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τούτου διὸ ἔμενον χρήματα πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τῶν ἐκ τῆς Εὐρώπης νεοερχομένων Καθηγητῶν, δὲ Κόμης Γυῖλφόρδος ἐπλήρωνεν ἐκ τοῦ ιδιαιτέρου αὐτοῦ ταμείου καὶ τοὺς μισθοὺς δύο ἐκ τῶν Καθηγητῶν ἀνὰ τάλληρα 60 κατὰ μῆνα, ως ἐπλήρωνεν καὶ εἰς εἴκοσι περίπου ὑποτρόφους ἀνὰ 20 καὶ 25 τάλληρα κατὰ μῆνα. Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰς δύσκολίας ἡ ἐτήσιος διαπάνη τῆς Ἀκαδημίας ἐπικυρώθη περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1826 εἰς τὴν ποσότητα τῶν δεκακοτὼ κιλιάδων διστήλων κατ' ἔτος.

Άλλ' οἱ ἀγαθοεργοὶ σκοποὶ τοῦ ἐνδόξου Κόμητος Γυῖλφόρδου ἔμελλον νὰ ματαιωθῶσι διὰ μιᾶς· ὁ μέγας οὗτος φιλέλλην μεταβήξεις εἰς Λονδίνον, ως συνήθιζε κατὰ τὰς διακοπὰς τῆς Ἀκαδημίας, καὶ πεσὼν ἐκ τῆς ἀμάξης αὐτοῦ ἀπέθανε μετά τινας ἡμέρας τὴν 2 Οκτωβρίου 1827. Προκινθανθεὶς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐξήπτησεν ἐπανειλημένως τὸν πνευματικὸν τοῦ Παρεκκλησίου τῆς ἐν Λονδίνῳ Φρωτούχης Πρεσβείας αἰδεσιμώτατον Σμιρνώφ, διὰ νὰ ἔξομολογηθῇ καὶ νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστυρίων. Μολονότι δὲ οἱ συγγενεῖς τοῦ Κόμητος Γυῖλφόρδου, καὶ μάλιστα ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Κόμης Σιφιέλδος, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δοποίου ἀπέθανε, μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ δυνατὰ μέση διὰ νὰ ἀποτρέψωσιν αὐτὸν ἀπὸ θρησκευτικὴν πρᾶξιν ξένου δόγματος ἀντιβαίνοντος εἰς τὸ πάτριον αὐτοῦ δόγμα, ἀλλ' ὁ Κόμης Γυῖλφόρδος ἔμεινε σταθερὸς κοιταλόντος εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ ἔξομολογηθεὶς καὶ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστυρίων παρὰ τοῦ ῥηθέντος ἱερέως Σμιρνώφ ἐνώπιον δύο ἑτέρων δρθοδόξων, τοῦ ιατροῦ Χ. Πυλαρινοῦ Κεφαλῆνος καὶ τοῦ ιδίου αὐτοῦ θαλαμηπόλου Ι. Κατζώτου Παργάκου, παρέδωκε τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ως γυνήσιον τέκνον τῆς Ἀνατολικῆς θρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Η Ἰονίος Ἀκαδημία διαπρέψκα τέσσαρα περίπου ἔτη, ως Πανεπιστήμιον, ἤρχισε νὰ ἀκροτηριάζηται εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνδόξου αὐτῆς προστάτου Κόμητος Γυῖλφόρδου· διότι· ἡ μὲν Ἰονίος Κυβέρνησις κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πέμπτου Σχολαστικοῦ ἔτους τῆς Ἀκαδημίας, δὲν ἐπεκύρωσε τὰς νέας ἔδρας αὐτῆς, ως εἴχεν ὑποσχεθῆ ὁ μέγας Ἀρμοστῆς εἰς τὸν Κόμητα Γυῖλφόρδον, οὔτε ἐχορήγησε τὴν ἐκ δύο κιλιάδων ταλλήρων προστεθεῖσαν ποσότητα εἰς τὴν ἐτήσιον διαπάνην τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας· δὲ ἐν Κερκύρᾳ τραπέζιταις τοῦ μακαρίου Κομῆτος Γυῖλφόρδου κατὰ διαταγὴν τοῦ ιδιαιτέρου κληρονόμου καὶ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης αὐτοῦ, τοῦ Κόμητος Σιφιέλδου, ἐπαύσεις τοῦ πληρώνητος τοὺς μισθοὺς τακτικοὺς αὐτῶν μισθοῖς· μετ' ὄλιγον δὲ κατηργήθη ἡ ιατρικὴ Σχολὴ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ἡ Ἰονίος Κυβέρνησις δεν ηθίλησε νὰ παραδεχθῇ τοὺς δρους τῆς δικτύης τοῦ

μακαρίτου Κόμητος Γυϊλφόρδου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁπίων ἀφίνει κληρονόμουν τῆς ἴδιαιτέρας αὐτοῦ περιουσίας τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, ἐκηρύχθη κατὰ τὴν ἔνοικεν τῆς αὐτῆς διαθήκης γενικὸς κληρονόμος ὁ Ἑλλήσις ἀδελφῆς ἀνεψιδὸς αὐτοῦ Κόμης Σεφελδος, οὗτος ἐξήτησε καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας ὅλα τὰ ἀνήκοντα βιβλία καὶ χειρόγραφα εἰς τὸν Κόμητα Γυϊλφόρδον, ἀν καὶ κατὰ τὴν φρτὴν αὐτοῦ παραγγελίαν, ταῦτα πάντα ἐπῆρχον καταγεγραμμένα εἰς τὸν γενικὸν κατάλογον τῆς περιουσίας τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, καὶ ἐπώλησεν εἰς δημοπρασίαν καὶ αὐτὴν τὴν Ἀκαδημαϊκὴν στολὴν τοῦ μακαρίτου Κόμητος Γυϊλφόρδου. Καὶ τοιουτορόπως ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία κατὰ τὸ ἔτος 1829 δὲν εἶχεν εἰμὴ τὸ ὄνομα Ἀκαδημίας, περιορισθεῖσα εἰς μόνον ἐννέα ἔδρας· οἵτοι τὴν τῆς Θεολογίας, τῆς Νομικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Μαθηματικῆς, τῆς Φυσικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας, τῆς Ἀγγλικῆς Φιλολογίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἐπιειλὴ τοῦ Κόμητος Γυϊλφόρδου, σαλεῖσα ἐν ἔτει 1814 πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἑταιρίαν τῶν φιλομούσων.

« Φίλτατοι ἑταῖροι! »

« Ἀναγνοῦς τὴν ἐπιειλὴν ὑμῶν, οὐχ' ἀπλῶς ἡσθην ἐφ' οἷς μέμνησθέ μου ἀπόντος, ἀλλὰ καὶ δεδάκρυκα δάκρυα χαρμονῆς, ἵδων ὅτι πρόεδρόν με ἐψηφίσασθε τῆς φιλομούσου ἑταιρίας τῶν Ἀθηνῶν· τί γάρ ἀν ἐνδοξότερον γένοιτο ἡ Ἀθήναις δρᾶν ἀνεγειρομένας, καὶ ἀξιοῦσθαι οὐ μόνον ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ προεδρίας ἐν φιλομούσῳ ἑταιρείᾳ Ἀθηναίων; ἐμοὶ μὲν ἀπέχρη εἰς εὐγνωμοσύνην ξενία καὶ φιλανθρωπία τάτε ἀλλα ὥν ἡξιώματι παρ' ὑμῶν ὑμεῖς δ' ἄρα, καὶ τούτῳ Ἀθηναίων φύσιν δεικνύμενοι, προσεθήκατε τοσαύτας χάρισι καὶ τὴν μεγίστην παρ' ὑμῶν τιμῶν· μεγίστη γάρ ἔγωγε ταῦτην κρίνω, καὶ ὡσανεὶ θείαν τιμὴν δέχομαι ἐκ χειρῶν Ἑλλάδος ἐκ τῆς ἀμαθίας ἀνισταμένης. »

Μυρία μὲν καὶ ὑπερφυῇ τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς προγόνων ὑμῶν κατορθώματα ἀνέτρεψεν, ὡς οὐκ ὥφειλεν, η ἀμάθεια, ἐφ οἷς οὐδέποτε παύσονται θρηνεῖν ὅσα τῶν ἐθνῶν σοφίαν καὶ ἀρετὴν τιμὴν οἴδασιν· ἀλλ' οὐκ ἰσχυσεν ἀφελέσθαι τὴν τῆς Ἑλλάδος ψυχὴν, εἰ καὶ ἀπνοὺς μονονούσῃ τοσούτους ηδὴ αἰῶνας ἐφαίνετο· δὲ μάλιστα πάντων ἐνδοξῶν, φίλτατοι ἑταῖροι, καὶ θείον ἔμοιγε δοκεῖ· οὐ γάρ κατὰ μικρὸν, οὐδὲ κατὰ μέρος, ἀλλ' ἄμα πᾶσα ἀναλαμβάνειν ἥρεστο η Ἑλλὰς, μουσείων πανταχοῦ συνισταμένων, διδασκάλων μετακαλουμένων, καὶ νέων εἰς τὰν Εὐρώπην δημοσίᾳ ἀποσελλομένων, ἵνα κτησάμενοι σοφίαν εἰς τὰς ἑαυτῶν πόλεις διδάσκαλοι ἐπανέλθωσι. Ταῦτα πάντα γεννάτα, νη τὸν Ἀπόλλω, καὶ Ἑλληνικοῦ φρονήματος ἀξια· ὑμῖν δὲ μάλιστα προσήκει, ὡς Ἀθηναῖοι, πάντας ὑπερβαλλέσθαι φιλοτιμίᾳ σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὡς πάλαι οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι. Εἰ γάρ καὶ οὐ μικρὰ τὰ παρ' ἔκάσοις Ἑλλῆσι πατρῷα τῶν καλῶν παραδείγματα, ποῦ μέν τοι τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα εὑροι τις ἀν τὰ δυνάμενα ψυχὰς ἀγαθὰς ἐξανατησαι, οἷα τὰ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἀθηναῖοις; ἡρῷα, τάφοι ἐνδοξοτάτων ἀνδρῶν, μνημεῖα παντοδαπὰ τεχνῶν καὶ ἐπιτημῶν, οὐκ ἐξιν οὐδὲ ποὺς τοῦ Ἀττικοῦ ἐδάφους ἐνθ' οὐκ ἀν εἴη εὑρεῖν ἱερὰ ἔχη τῶν πατέρων ὑμῶν, ἀπέρ αἱ γενεαὶ τῶν ἐθνῶν οἵονεὶ βωμοὺς ἀθανάτων τιμῶσαι οὐδέποτ' ἐπαύσαντο. Οὕμενουν ἔδει ύμεταις, ἐκείνων ἀπογόνους δύτας καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις οἰκοῦντας γῆν, βίον ἀεὶ φέρειν ἀμαθείας χερσὸν ἡμαυρωμένον· ἀπαξ δ' ἀναβλέψαντας οῖων ὑμεῖς προγόνων ἐτεῖ, οὐ, μὰ τὰς ἀθανάτους ἐκείνων ψυχὰς, οὐ βραδεῖς ἔσεσθε ἐπὶ τὸ τέρμα· οὕπω γάρ ἥρεσται, ὡς ἀν εἴποι τις, καὶ ηδη λαμπρῶς ἐδείξατε πᾶσιν ὡς οὐκ ἀνθρωπίνῳ χωρεῖτε ποδί. Ἐν τίνι γάρ ποτε τῶν ἐθνῶν τοσαύτην σπουδὴν ὑπέρ φιλοσοφίας, ἀλλως τε κατ' ἀρχὰς, οἱ παρ' αὐτοῖς ἱερεῖς ἔδειξαν, ὅσην νῦν δεικνύουσιν οἱ ὑμέτεροι, οἱ καὶ Μοναστήριον ἀνέθηκαν ἑταιρείᾳ Φιλομούσων, θείον ἔργον, οὗτοι πρῶτοι ἐργασάμενοι, διπέρ εῦ οὖδ' ὡς καὶ πᾶσα τῶν νῦν Ἑλλήνων η ἐκκλησία μιμήσεται· η γάρ